

[Formanden]

Hendes Majestæt Dronningen, til Hans Kongelige Højhed Prinsen, til Hans Kongelige Højhed Kronprinsen, til Hans Kongelige Højhed Prins Joachim, til Hendes Majestæt Dronning Ingrid og til Hendes Kongelige Højhed Prinsesse Benedikte. Jeg byder ligeledes hjerteligt velkommen til Højesterets præsident og de øvrige repræsentanter for Højesteret samt til formanden for Grønlands Landsting, Færøernes lagmand og formanden for Københavns Borgerrepræsentation. Jeg byder hjerteligt velkommen til hver og én, som har villet være sammen med os på denne første arbejdsdag i det nye folketingsår.

Derefter giver jeg ordet til statsministeren, for at han kan give den i grundloven omhandlede redegørelse for rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger.

Statsministerens redegørelse i henhold til grundlovens § 38. Mundtlig del:

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det er i dag tiende gang, jeg står her på Folketingets talerstol for at indlede folketingsåret med den redegørelse, grundloven foreskriver.

Naturligvis er der her i Tinget forskellige opfattelser af, hvor godt – eller måske mindre godt – vi har brugt de forløbne ni år, men vi mener, at det er lykkedes for os i løbet af disse år at dreje udviklingen i Danmark i en mere positiv retning, og vi ønsker at føre udviklingen videre efter de linier, som har præget de forløbne ni år.

Når det er lykkedes at fastholde en positiv udviklingslinie, skyldes det naturligvis ikke de to nuværende regeringspartier alene. I løbet af de ni år har tre andre partier – CD, Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre – deltaget i regeringsarbejdet. Både i de perioder, hvor de har været med i regeringen, og i de perioder, hvor de har stået udenfor, har de bidraget til at fastholde den linie for genopretningen af dansk økonomi, som blev lagt for ni år siden. Uden denne loyalitet over for de overordnede hensyn fra de tre partiers side havde det ikke været muligt at opnå så positive resultater. De tre partier fortjener en varm tak for denne medvirken.

Internationalt lever vi sandelig i en meget spændende tid. Forandringen af vort hidtidige verdensbillede sker jo i et tempo, som vi næp-

pe kunne have forestillet os blot for et par år siden. Vi ser nye og gode perspektiver samtidig med, at vi må forudse, at vi skal igennem en omstillingsproces, som godt kan vise sig at blive nok så problemfyldt.

Med begivenhederne i Sovjetunionen den 19. august og de følgende dage skete der en dramatisk acceleration af den udvikling, som længe har været i gang: opbruddet i Østeuropa, Tysklands forening og nu altså den nye russiske revolution – et fantastisk forløb, som mange af os knap havde turdet håbe på at komme til at opleve. Selv om vi fornuftigvis må tage en lang række forbehold, både når vi analyserer situationen, og især når vi skal overveje konsekvenserne, kan vi alligevel fastslå, at nu er det sket: En ideologi og et system, der udviklede sig til et mareridt med ulykke og ufrihed for millioner af mennesker til følge, er nu lagt i graven. Det 20. århundrede, som har været hærget af aggressive ideologier, ser nu ud til at kunne gå til ende med en almindelig opslutning omkring det, som vi i så mange år har kaldt de vestlige værdier – demokratiet og respekten for menneskerettighederne – værdier, som vi vil glæde os til at dele med resten af verden.

Globalt set har vi grund til at tro, at den gunstige udvikling, som det forbedrede forhold mellem USA og Sovjetunionen allerede har befordret, nu vil blive yderligere forstærket. Med sit epokegørende udspil for få dage siden satte præsident Bush trumf på. En række dybtgående reduktioner i det amerikanske forsvarsberedskab i form af nukleare våben er allerede besluttet ensidigt. Hvis og når disse skridt følges op af tilsvarende sovjetiske, hvad vi kraftigt må opfordre til, er der tale om den mest dramatiske ændring af de sikkerhedspolitiske grundvilkår i mange årtier.

Vi har allerede set, hvordan der er ved at blive løst op for en række af de regionale konflikter, der fremstod som en art biprodukter af modsætningsforholdet mellem Øst og Vest.

Og i Golfen, hvor en desperat diktator med et overdimensioneret militærapparat troede, at han ustraffet kunne begå aggression, så vi, at verdenssamfundet kan reagere med beslutsomhed. Efter at vi igennem mange år næsten havde lært at leve med FN-systemets begrænsede muligheder for at handle, har vi nu grund til at håbe på, at de oprindelige intentioner bag pag-